

Чому ми вшановуємо Святі Ікони?

Ми можемо зустріти багато людей які вважають себе християнами але і водночас серцем і всіма помислами своїми ненавидять святі ікони, богохульно називаючи їх ідолами, а православних — ідолопоклонниками. Для доведення своєї уявної правоти вони люблять посилатися на слова пророка Ісайї: «Усі, хто робить ідолів, є нікчемними.. Бо вони (ідоли) не бачать, не розуміють... Тесля, взявши дерево, протягує по ньому лінію, гострокінцевим зняряддям креслить на ньому лінію, потім обробляє його різцем і заокруглює його, і виготовляє з нього подобу людини... Майстер рубає собі кедр, бере сосну або дуб... І служить це людині паливом... Вона розводить вогонь і пече хліб. І з того ж робить бога, вклоняється йому, робить ідола і падає перед ним на коліна... і каже йому: спаси мене, бо ти бог мій» (Іс. 44, 9–17).

Прочитавши цей біблійний текст, так звані "віруючі християнин" кажуть: «Бач, Біблія проти ікон. Ікони — це ідоли, бо православні беруть дошку і ріжуть її навпіл. На одному куску вони малюють ікону, а другий кусок рубають, кидають у піч і печуть собі хліб або варять юшку».

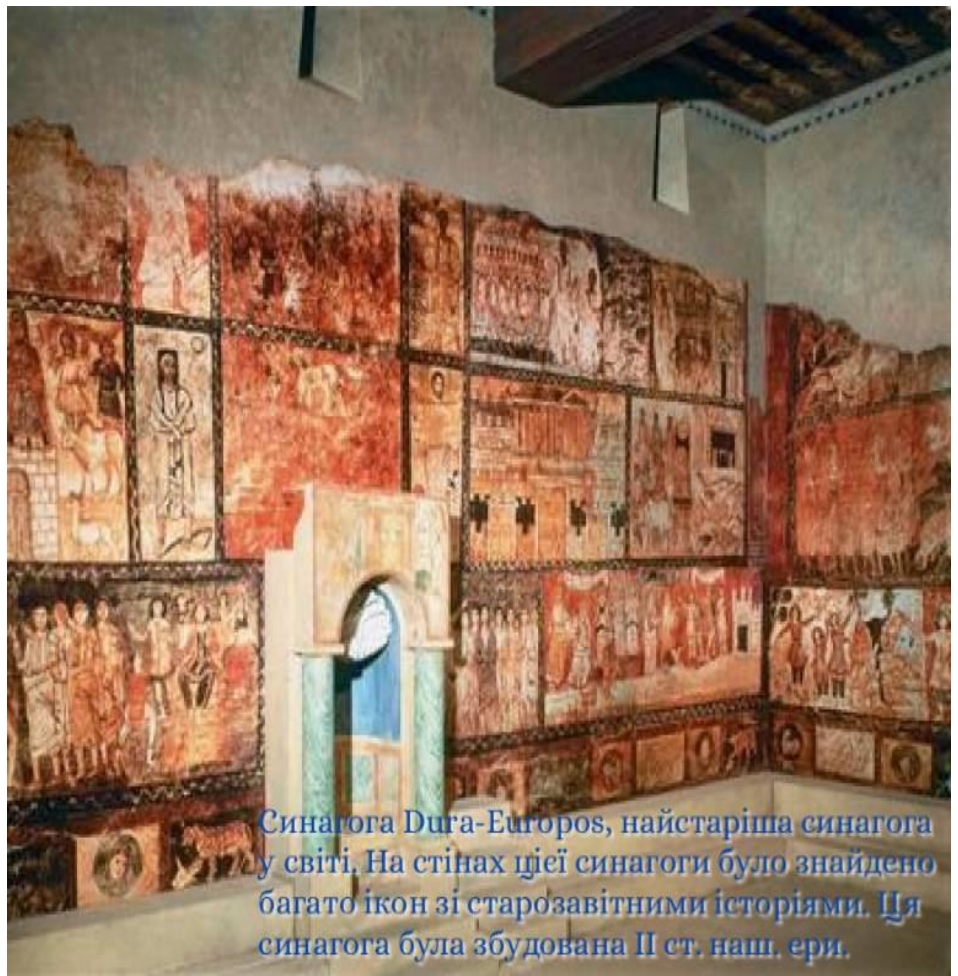
Чи ж вірно кажуть іновірці, коли ікони ставлять нарівні з ідолами? Ні в якому разі! Бо що таке ідоли? Це — істукани, які зображують собою неіснуючих богів, таких як Марс, Юпітер, Нептун, Венера, Перун, Даждьбог та багато інших. Інколи ці істукани були зображенням диявола. Тоді ідолопоклонники були водночас і дияволопоклонниками. Ось чому Біблія так категорично виступає проти різного роду ідолів.

Друга Заповідь Божа навчає: **“Не роби собі кумира і ніякого зображення того, що на небі зверху, і що на землі знизу, і що в водах нижче землі; не поклоняйся їм і не служи їм”** (Вих. 20, 4–5). Як її потрібно тлумачити? Що вона означає в наших умовах?

Цією Заповіддю Богом забороняється ідолопоклонство. Ідолом або кумиром називають предмет чи зображення, якому поклоняються наче Самому Творцеві. В цьому — принципова відмінність між шануванням ікон та поклонінню ідолам. Тому, можна сміливо стверджувати, що ця Заповідь зовсім не про ікони, а про щось інше.

Господь не тільки ніколи не забороняв робити священних зображень, а навпаки, велів це чинити. Так, у кінці книги «Вихід», у 25-й главі, Бог пророкові Мойсею говорить: **«Зроби ковчег з дерева... І зроби із золота двох херувимів... Хай будуть херувими з розкритими вгору крилами, покриваючи своїми крилами кришку (ковчега), а лицями хай вони будуть повернуті один до одного»** (Вих. 25, 20).

Як бачимо, Сам Господь велить Мойсею зробити і поставити у храмі херувимів. А далі Господь додає: **«Там Я буду відкриватися тобі (себто Мойсею) і буду говорити з тобою над кришкою, між двома херувимами»** (Вих. 25, 22).

Синагога Dura-Europos, найстаріша синагога у світі. На стінах цієї синагоги було знайдено багато ікон зі старозавітними історіями. Ця синагога була збудована II ст. наш. ери.

Окрім золотих херувимів, Бог каже Мойсею вишити херувимів шовком на церковному покривалі (Вих. 26, 1–31). Про все це детально розповідається в цій же книзі, у главах 25, 26, 30, 31, 40. Отже, кожен іновірець може взяти в руки Біблію і на власні очі переконатися і зрозуміти, що Бог робить різницю між священними зображеннями та ідолами. І не плутає їх, як це роблять сектанти.

Такі ж самі святі зображення прикрашали і храм Соломона. У книзі Царств читаємо: «**І побудував Соломон храм, і закінчив його... І зробив у давирі двох херувимів з маслинового дерева... І обклав він херувимів золотом. І на всіх стінах храму скрізь зробив різьбляні зображення херувимів**» (3 Цар. 6, 14–29).

Із Святого Писання ми бачимо що всі хто працював над зображеннями ангелів були натхненні Духом Святим. "Дивися, **Я покликав на ім'я Бецал'їла, сина Урієвого, сина Хура, Юдиного племені, і наповнив його Духом Божим, мудрістю, і розумуванням, і знанням, і здібністю до всякої роботи**" (Вихід, 31:2) "І Я ото дав із ним Оголіява, Ахісамахового сина, Данового племені. А в серце кожного мудросердого Я дав мудрість, і зроблять вони все, що Я наказав був тобі: **скинію заповіту, і ковчега для свідoctва, і віко, що на ньому, і всі скинійні речі.**" (Вихід, 31:6 -7)

Коли Соломон завершив свою роботу, йому явився Господь і сказав: «**Я почув молитву твою і прохання твоє, про що ти Мене просив. Я освятив цей храм, який ти побудував, щоб бути імені Моєму в ньому повік**» (3 Цар. 9, 1–7). У цьому храмі молилися пророки, Сам Христос часто бував у ньому і сказав про нього: «**Дім Мій домом молитви наречеться для усіх народів**» (Мк. 11, 17). У цьому храмі молилися святі апостоли. «Петро та Іоанн о дев'ятій годині йшли разом до храму на молитву» (Діян. 3, 1).

Апостол Павло про себе каже: «**Я прийшов до Єрусалима для поклоніння**» (Діян. 24, 11). «**Коли я повернувся до Єрусалима і молився у храмі...**», — говорить апостол Павло в іншому місці (Діян. 22, 17–18).

Усі вони бували в Єрусалимському храмі — пророки, Христос і апостоли. Усі вони бачили священні зображення — херувимів, але ніхто з них не виступив проти них і жодного херувима не назвав ідолом.

Священні зображення — це не лише окраса храму. Їм притаманна і сила Божа, і благодать. Пророк Іезекїль про це говорить у таких словах: «**І слава Бога Ізраїлева зійшла з херувима, на котрому вона була, до порогу дому**» (Іезек. 9, 3). Отже, на херувимові, який був зроблений із золота, перебувала слава Божа, свята благодать, котра потім з нього зійшла «до порогу дому», тобто на людей.

Якщо благодать Божа могла бути в Старому Завіті на золотому херувимі, то тим паче благодать може бути з нашими іконами. Історія розповідає, що євангеліст Лука був не лише лікарем, а й хорошим художником. Одного разу він намалював образ Божої Матері й показав Пречистій. Побачивши це зображення, Богоматір сказала: «З ним Моя благодать і сила». І ми тепер є живими свідками цієї благодаті й сили.

У книзі Діянь говориться: «**Бог же творив чимало чудес руками Павла, так що навіть хустки й пояси з його тіла приносили хворим, — і хвороби їх залишали, і духи лукаві виходили з них**» (Діян. 19, 11). Якщо хустки й пояси Павла могли робити чуда, то чому такого не може бути від ікони?

Коли ми читаємо Святе Письмо, ми можемо помітити що усе що має певне позитивне відношення до Бога стає святим.

"**І сказав Він: Не зближайся сюди! Здійми взуття своє з ніг своїх, бо те місце, на якому стоїш ти, земля це свята!**" (Вихід, 3:5)

Таким чином ми бачимо що до всього що Господь дотуркається стає святим і Господь через них діє. Наприклад: **Матвія 9:20-22**, коли жінка кровотечива тільки доторкнувшись одержі Христа отримала зцілення.

Також речі які служать для служіння Господу стають святими. "**І візьмеш миро помазання, та й помажеш скинію та все, що в ній, і освятиш її та всі речі її, і стане вона святістю.- І помажеш жертівника цілопалення та всі речі його, і освятиш жертівника, і стане жертівник Найсвятішим. - І помажеш умивальницю та підставу її, і освятиш її.**" (Вихід 40:9 - 11)

Православна Церква знає сотні чудотворних ікон, від яких віруючі отримують зцілення. І я не буду далеко йти за прикладами. Моя мати, будучи ще 15-річною дівчиною, втратила зір. Вона настільки погано бачила, що її 180 кілометрів від м. Корець до м. Почаєва вели за руку. У Почаєві

вона помолилася перед чудотворною іконою Божої Матері, промила очі святою водою від стопочки і дістала повне зцілення. Додому вона повернулася цілком здоровою.

Таких зцілень від ікон багато. Якби священні зображення, святі ікони були справою не богоугодною, якби вони були ідолами, як про них богохульно говорять сектанти, то хіба діяв би через них Бог? Хіба Він творив би чудеса через них? Звичайно, що ні! Та оскільки такі чудеса є, і їх дуже багато, то це означає, що Бог Своєю благодатною силою діє через них.

Звідси — ще одна страшна істина: хто хулить святі ікони, той хулить і тих, хто на них зображений, себто Христа, Богоматір, серафимів, херувимів, усіх Ангелів, апостолів, пророків, мучеників і всіх святих.